

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ GEORGES POURCEL

ΣΤΟ ΠΗΓΑΔΙ

— «Ελα Κυπριανέ, διηγήσου μας μιὰ φορά πώς έγινε τὸ πρῶγμα :

Οἱ γρασποπατέρεις τοῦ χωριοῦ καθισμένοι στὰ τραπέζια τῆς ταβέρνας παρήσαν τὰ μυσογεμὰ ποτήρια τους καὶ σήκωσαν τὰ νυσταγμένα μάτια τους ἐπάνω στὸν Κυπριανὸ Περζομάς που μὲ τὴ μοῖρῃ του χωμένη λόγα ἀπὸ τὸ τεράστιο καπέλο του ἐπρόκειτο νὰ διηγηθῇ γιὰ ἐκαστο-στὴ φορά τὸ συγγενικό ἀτύχημά του.

— Κλείνει ἀπόψε μῆνας, ποῦ λέτε ἀκριβῶς, ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο ποῦ ἡ Βιργινία μοῦ εἶπε : — «Εἰς νὰ βοηθήσῃς νὰ βγάλουμε νερό γιατί οἱ κουβάδες εἰνε πολλοὶ βαριοὶ γιὰ μένα καὶ θὰ πέσω στὸ πηγάδι, ἐπειθεῖ καὶ ἡ πέτρα γλυστράει πολύ» Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσα καμιὰ σημασίαν στὰ λόγια της. Εἶχα πλεῖ λίγος, ἤμουν κομμάτι ἑλαιοκίτρινος καὶ δὲν ἤθελα νὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ μὴ με καταλάβῃ ἡ Βιργινία... «Ἐξαναλοι-πὸν ποῦ ἄρτε τὸν κοῦφο... Ἀλλὰ ἐκεῖνη ἡ ἀναθεματισμένη ἐπέ-μεινε νὰ ἄρξῃς νὰ με βρίζῃ : — «Ἐβαρέθηκα πιά, ἐφώναζε, νὰ εἶ με δὲν ἔπρεπε νὰ μὴν ἔδωσαν ποτὲ τῆς νὰ φανῇ !...» Ἔγω, ποῦ ἄρτε, μόλις ἀκούσα τὴν φοβερὰ τῆς ἐκείνου τὰ γέλοια. Παναγίστα μου, τὸ ξεφρόνισμα θὰ ἦταν αὐτὸ ! σκέφθηκα. Θὰ γλύ-τωνα πιά καὶ καλὴ ἀπ' αὐτὴ τὴ στρίγγλα ! Ὡς τόσο αὐτὴ βγήκε ἐξω φωνημένη τὴ «γυναικίαν της» ἐγὼ ἀποκοιμήθηκα ἐπάνω στο πηγάδι ! Φωτὰ δὲν εἶχα τὴν κουταμάρα νὰ φέρῃ νὰ τὴν βρῶ... «Ὅπου νάναι θὰ φανῇ», εἶπα μέσα μου, ποῦ νὰ μὴν ἔδωσαν ποτὲ τῆς νὰ φανῇ !... Μυαλὸς μου ἡ μέρα αὐτὴ πέρασε, πέρασε καὶ ἄλλη καὶ ἡ Βιργινία δὲν φάνηκε.

— Μὰς πρὶν ἔρριψε μέσ' στὸ πηγάδι χωρὶς νὰ τοὺ καταλάβῃς ἀπ' τὸ μεθύσι σου : τοῦ φώναζε κάποιος ἀπὸ ἐνὰ διπλανὸ τραπέζι.

— Μὰ, δὲν τοὺ πιστάω, μουρμούρισε ὁ Κυπρι-ανός, μ' ἔνα ὅρος τὸ φανέριον πὼς ἀμφέρας καὶ ὁ ἴσως γι' αὐτό, τόσο τοῦ εἶχε θολώσει τὸ μυαλό τὸ μεθύσι ὅλο...

Ὅταν τὴν ἐβδουάδα, συνέχισε, ἐφαξα μέσ' στὸ πηγάδι μὲ δὲν μπόρεσα νὰ τὴν βρῶ. Ἀν ἦταν μέσα στὸ πηγάδι σὰ τὴν ἐγαντέωνε βερβια τὸ ταγκέλι ποτήριον καὶ μέγα... Ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ... Θάχῃ φάνηκε ἀπὸ τὸ τέλος, μὲ κανένα λιμοζοντόρο, ἴσως μὲ ἔβλεπον τὸν ἀχρὸν τὸν Ζονιζέ, τὸν ὑπέρβη, ποῦ χά-θηκε ἀπ' τὸ χωριὸ τὸ ἴδιο βράδυ... «Εἰ ! Εἶνε πολλὸ νύστημ βλέ-πεις ἡ σὺ σπασοῦδα καὶ τὴν ἐρωτεύουνται μὲ τὸ πρῶτο...»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἡ συγγίνης ἐλινξε τὴ φωνὴ τοῦ Κυπριανοῦ, μὴ σκεπάζοντι ἀντικεῖ ἀπὸ λόγῃ καὶ ὑπερηφάνεια, γιατί εἶχε γυ-ναίκα ὁ ἑαυτὴν ποῦ τὴν ζήλευε ὁ κόσμος. Ἐκρυψε ἐν τούτοις τὴν συγγίνην τὸν καὶ με ὅρος ἄγριο ἐφώναζε :

— Ἀν ἔχῃ τὴν δυστοχίαν νὰ ξαναγοῖσῃ στὸ σπίτι, σὰς ὀρίζουν-μαι πὼς τούτῃ τὴ φορὰ θὰ τὴν πετάξω σ' ἄλλῃφεια στὸ πηγάδι. Δὲν μοῦ χρωστῶνται !

— Τὸ λέει ἀλφειά, Κυπριανέ : Μὰ... δὲν θὰ τὸ κἀνῃς. Δὲν τοὺ λὰ... τοῦ φώναζαν μερικοὶ.

— Ἀ μὰ !... Τὸ βιασάει καὶ θὰ τὸ κἀνῃ, φώναζαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος οἱ ἄλλοι. Δὲν τὸν ἔρριψε ἐσεῖς τὸν Κυπριανό. Κι' ἐπειτα τὴν ὀρίξει τῆς στρίγγλας !...

— Κι' ἐγὼ σὰς λέω, εἶπε ἕνας ἄλλος, ὅτι ἡ Βιργινία θὰ πέσῃ σὰ πόδια σου καὶ θὰ τοῦ ζήτῃς συγχώρησι. Φτάνει νὰ ξαναφανῇ στὸ καὶφῆρι τοῦ σπιτιοῦ καὶ ὁ Κυπριανός θὰ τὴν συγχώρησῃ ἀμέσως.

Ἀρκετὰ δευτερόλεπτα οἱ πελάτες πετοῦσαν καθέναν τους ἀπὸ μιὰ περὶ τὴν ἑρμηνείαν γιὰ νὰ τὸν ἐρεθίσουν, πέρνοντας οἱ μὲν τὸ μέρος τοῦ Κυπριανοῦ καὶ οἱ ἄλλοι τὸ μέρος τῆς Βιργινίας, καίζον-τας καὶ ἑαυτοὺς μὲ τὸν Φασουλή.

Ἐξέφρα καὶ τότες πᾶντες μέσῃ στὴν ταβέρνα καὶ φώναζε.

— Τὸ ἰδίον : Σήμερον τὸ ἀπόγευμα ἔβανε ἐν ἐμφανίσει του στὸ πηγάδι τοῦ Ρινιά ὁ ὑπέρβης τοῦ Ζονιζέ... Φαίνεται ὅτι καὶ ἡ Βιργινία Περζομάς ξαναγοῖσῃ στὸ σπίτι τοῦ ἀνδρός της.

Ὁ Κυπριανός ἀνέβηκε ἀμέσως ἀπάνω ἄγριο, ἐραυμένης, κοιτάζοντας, μὲ τὰ χέρια σηκωμένα :

— Ἀ ! ἦρθε καὶ ! Τώρα λοι-πὸν θὰ δῶ... Θὰ ἰδῇτε... ἔνα πρῶγμα... τρεμάρο !...

Οἱ πελάτες δέχθησαν νὰ τὸν κρατήσουν :

— «Εἰς Κυπριανέ ἦσθα... ψυχραιμία... Τὸ δαύτο ! Δὲν θὰ τὴν ὀρίξῃς βερβια στὸ πηγάδι... Ἀς τὴν ἦσυχῃ τὴν γυναίκα... Ἀρκετὰ ὑποφρεν ἡ καὶμνη...»

Τὸ κεφάλι τοῦ Κυπριανοῦ ἐβούτιζε... Ὁ θυμὸς του τὸν ἐτύ-φλωνε... Μεθυμένος ἀπὸ ὀργὴν καὶ ἀπὸ τὸ κρασί ποῦχε πῆθ ὀρ-μῆσε ἔξω καὶ τράβηξε πρὸς τὸ σπίτι του.

Ἡ Βιργινία ἦτανε κρυμμένη πίσω ἀπὸ τὸν φράχτη, περιμέ-νοντας τὴν ἐπιστροφὴν του. Ὅταν διέκρινε ἀπὸ μακρὴν τὴν σι-λουέττα του νὰ προβάλλῃ τοιγλίζοντας στὴν γωνία τοῦ δρόμου- ἐν-νοίωσεν μεγαλὸν τῆρος καὶ ἄρχισε νὰ ρωτᾷ τὸν ἑαυτοῦ τῆς ἂν δὲν ἔβανε ἄσχημα νὰ ξαναγοῖσῃ πίσω ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἐνοχλῇ φυγὴν της. Ποιὸς ἔρειε τὴν βρισιὰς τὴν ἐπεριμέναν; Τὶ ταπεινώσεις... Καὶ τὶ ἔξω ἴσως ! Γιατί ὁ Κυπριανός φαινόταν τρομερὰ θυ-μωμένος.

Ὅταν ὁ Κυπριανός πέρασε μπροστὰ της καὶ ἀπομακρύνθη ἐν ἀρκετῇ, ἡ Βιργινία βγήκε ἀπὸ τὴν κρυψὴν της καὶ προχωρῶντας ἀκρο-ἀκρὴ δίπλα στοὺς φράχτες τὸν ἀκολουθεῖτε ἀπὸ μακρὰ ὡς τὸ σπίτι. Ὅταν ἐκεῖνος μπῆκε μέσα, αὐτὴ κόλλησε τὸ μᾶτι τῆς σὲ μιὰ χαραμίδα τοῦ παραθύρου. Ἀπὸ καὶ ἔβλεπε καλὰ τὴ γινο-ταν μέσα στὴν κάμαρη.

Ὁ Κυπριανός ἐμπῆκε σπῆτι τοῦ μὲ τὸ βαρὺ, κλονισμένο βῆμα του, ἐφθασε βοῖζοντας ὡς τὸ τραπέζι, πῆρε τὰ σπῆρτα καὶ ἀνάψε τὴν λαμπά. Ἐπειτα πέταξε τὸ καπέλο του στὸ ἀνασταυρωμένο κρεββάτι καὶ ἔξῃπασε τὸν θυμὸ τοῦ φωνάζοντας :

— Νὰ μοῦ τὸ κἀνῃς αὐτὸ ἔμένα : στὸν καλλώτερο ἀπὸ ὅλους τοὺς συζύγους !...

— Ἀκού, τι λέεις ! μονολογοῦσες σιγανὰ ἡ Βιργινία. Ὁ καλλώ-τερος ἀπὸ ὅλους τοὺς συζύγους !... Ὁ μπερζούλιας !...

— Νὰ φύγῃς μ' αὐτὸν τὸν καλὴν ἄνθρωπο !...

— Ὡστε τὸ ἔρειε !... μουρμούρισε ἡ Βιργινία.

— Νὰ φύγῃς μ' αὐτὸν τὸν ὑπέρβη, τὸν φαγὰ, τὸν κλέφτη, τὸν χαμένο, ποῦ εἶνε ἀνίκανος γιὰ τὸ κἀθε τι, ποῦ εἶνε ἀνίκανος νὰ ὑδρῇ καὶ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ !... τοιγλίζε ὁλοένα ὁ Κυπριανός.

— Σ' ὅλα αὐτὰ ἔχει δίκιον... δίκιον... ξαναμουρ-μούρισε ἡ γυναίκα του πίσω ἀπ' τὸ παράθυρο.

— Στὸ πηγάδι !... Δὲν ἔχει... Ὅθι τὸν ὀρίξω στὸ πη-γάδι τὴν ὀρκα !... οὐδὲν ἔχεις τώρα ὁ Κυπριανός.

— Στὸ πηγάδι ! μουρμούρισε ἡ Βιργινία φοβισμέ-νη. Καὶ ἔφαρκα σηκώθηκε. Τῆς εἶχε ἔρθε μιὰ σω-τήρια ἰδέα...

Προχώρησε πρὸς τὸ πηγάδι, ποῦ τὸ φώτιζε ἐκεῖνη τὴν ὥρὰ τοῦ φεγγαροῦ, γδύθηκε γρήγορα-γρήγορα, ἔβαλε τὰ ρούχα της ἐπάνω σὲ μιὰ πέτρα, ἄρπαξε τὴν ἀλυσίδα τοῦ πηγαδιοῦ καὶ ἄρχισε νὰ φωνάζει.

— Κυπριανέ ! Κυπριανέ ! Κυπριανέ !...

Ἐπερίμενε μερικὰ δευτερόλεπτα ὥπου νὰ βεβαιω-θῇ ὅτι ὁ μεθύστακας, ἀκούσε τις φωνῆς τῆς καὶ ἔπειτα μὲ ἄρδους κρατώντας πάντα τὴν ἀλυσίδα, κατέβηκε στὸ πηγάδι.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς ἡσυχίας—ἦταν καλοκαίρι—δὲν διέτρεχε κανένα κίνδυνον νὰ πνιγῇ. Τὸ πολὺ-πολὺ θὰ παίδαινε κανὰ δυὸ γραιτίονες χτυποντας στὰ τοιχώματα τοῦ πηγαδιοῦ.

— Κυπριανέ ! Κυπριανέ ! Κυπριανέ ! ξαναφώναζε μὲ τόνο κλαυθιόμοιο ὅταν ἐφθασε πρὸς ἐντελὴς κάτω.

Μιὰ σιὰ ἐπρόβαλε τότε ἀνήσυχος στὸ σῶμα τοῦ πηγαδιοῦ.

— Ἐπὶ εἶσαι Βιργινία ! Ἐπὶ εἶσαι ! ἀκούστης ἡ φωνὴ τοῦ Κυπριανοῦ.

— Ναι, ἐγὼ, ἀποκοιμήθηκε ἐκεῖνη μὲ φωνὴ ξεψυχισμένη.

— Βάστα μιὰ στιγμή ! τὴν παρακάλεσε ὁ Κυπριανός, νὰ σοῦ ὀρίξω τὸ μεγάλο σχοινί... Νὰ πάρτο ! Πιάσον καλὰ νὰ σὲ τραβῇ !

Σὲ λίγο ἡ Βιργινία ἔβγαλε ἀπὸ τὸ πηγάδι τρέμοντας ὅπως ἦσαν γδυτῇ. Ὁ Κυπριανός τρελλὸς ἀπ' τὴν χαρὰ του τὴν ἄρ-παξε καὶ τὴν κουβάλησε στὰ χέρια του μέσα στὸ σπίτι.

— Ὡ ! Καζέ, τοῦ εἶπε ἡ γυναίκα του μὲ ὕφος παραπονεμένο καθὼς ἦταν ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι καὶ διλοκουζουλωμένη κάτω ἀπ' τὰ σκεπάσματα. Πῶς μορσοσε, καζέ, νὰ μὲ ἀφίξῃς ἐνὰ μῆνα μέσα στὸ πηγάδι ποῦ μ' ἐπέταξες τόσο βίανασα !...

— Πῶς !... Ἐγὼ !... Ἐγὼ σὲ πέταξα μέσ' στὸ πηγάδι ! μουρ-μούρισε ἐκεῖνος σχεδὸν κλαίγοντας. Ἐγὼ !... Πάνω στὸ μεθύσι μου !... Ὡστε δὲν εἶχες φύγει μὲ τόν...

— Ἐγὼ εἶχα φύγει ! Σὲ καλὸ σου !... Δὲν θυμάσαι !... Μὰ βέβαια πὼς νὰ θυμῇθῃς !... Ἦσαν τόσο μεθυμένοις ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Ἀπὸ γκρίνιας τὴν ὥρᾳ, μ' ἄρπαξες ὕστερα, μ' ἔγδυ-σες καὶ με πέταξες μέσα σὲν κακοῦργος !... Ὁσέ μου ! Πῆγα νὰ πεθάνω ἀπ' τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο !... Νά ! Πῆγα νὰ ἰδῇς καὶ μόνος σου. Ἀζόμῃ δὲ βρίζουντ' ἐκεῖ πέρα τὰ ρούχα μου !... Νὰ παρακαλᾷς τὸν θεὸ ποῦ δὲν πέθανα καίμην μου, γιατί θάλυνες στὴ φυλακίᾳ... Καὶ τῶ-ρα ἀζόμῃ ἂν σὲ κα-ταγγεῖλω στὴν ἀστύ-νομία... Μὰ ἐννοια σου. Εἰμαι καλὴ ἐγὼ. Δὲν εἰμαι σὲν ἐσένα κακοῦργα !...

— Καὶ πὼς μπόρεσες νὰ ζήσης ἐνὰ μῆνα ἐκεῖ ! μέσα μωρὲ γυναίκα !... τὴν ρώτησε θαμπωμένος ὁ Κυπρι-ανός.

ΓΙΑΤΡΟΣΟΦΙΑ

ΠΩΣ ΓΙΑΤΡΕΥΟΤΑΝ Η ΠΟΔΑΓΡΑ ΑΛΛΟΤΕ

‘Ο ‘Ιπποκράτης και ο Γαληνός... κομπογιαννίτες! Τὰ γιατροσόφια πρὸ 300 ἐτῶν. Πῶς γιατρευόταν ἡ φθίσις. Οἱ φθιστικοὶ μέσας τ’ ἀχεύρια. Ἡ θεραπεία τῆς ποδάγρας. Ἡ ἀκαθαρσίαις... τοῦ γηραλέου τράγου. Ἡ ἀρρώστειαις τῶν ζώων καὶ τὰ κρεμμύδια.

Ποὺς δὲν ἔχει διαβάσει, ἡ δὲν ἔχει ἀκούσει τοῦλάχιστον νὰ μιλῶν γιὰ τὸ περίεργο ἐκεῖνο βιβλίον τοῦ πρακτικοῦ γιατροῦ Ἀγαπίου τοῦ Μοναχοῦ; Φέροι τὸν τίτλον «Γεωπονικὸν» καὶ περιέχει ἀπειρες συνταγὰς γιὰ ὅλας τὰς νόσους ποὺ ὑπάρχουν στὸν κόσμο, ἀζώμη καὶ γιὰ τὸν τρόπο πὺν μπορεῖ νὰ... βγάλῃς βιάτραχο ἀπ’ τὴν κοιλιὰ τοῦ ἀνθρώπου !...

Τὸ περίεργο αὐτὸ βιβλίον τυπώθηκε πρὸ 300 ἐτῶν καὶ πλέον... Δὲν συνέβαιναν ὅμως αὐτὰ στὰ παλαιὰ μόνον χρόνια. Καὶ πολὺ νεότερα ἐφηρημύοντο σὲ διάφορες ἀρρώστειαις ἡ περὶ παρὰ νέας θεραπείαις. Ἡ γεωμετρικὴ ἐφημερίαις τοῦ Φόρος; ἔγραφε κατὰ τὸ 1775:

«Ὁ ‘Ιπποκράτης καὶ οἱ Γαληνός, ἀζώμη δὲ καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν δὲν βόησαν ἀζώμη κανένα ἀποτελεσματικὸν φάρμακον ἐναντίον τῆς ποδάγρας. Ὑπάρχουν διάφορες σκόνης καὶ φάρμακα γιὰ τὴν ἀρρώστεια αὐτὴ μὰ εἶναι δυστυχῶς χειρότερες ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀρρώστειαν. Οἱ ἐφευρεταὶ οὖν γάλλοι ποὺ θεραπεύαν τὴν φθίσι ἀποτελεσματικῶς, βάζοντες τοὺς ἀρρώστους... μέσα σὲ σταύλους, βόησαν πάλι γιὰ τὴν ἀθεράπευτη αὐτὴν ἀσθένεια ἕνα φάρμακον ποὺ καθὼς φαίνεται εἶναι ἀποτελεσματικὸν. Μαζεύουν δηλαδὴ τὴς ἀκαθαρσίας ὅλης τῆς ἡμέρας ἐνὸς γηραλέου τράγου, τὴς βάζουν μέσα σ’ ἕνα τουλπάνι καὶ τὴς ἀφήνουν ὅλη τὴν νύχτα κρεμασμένες ἐπάνω ἀπὸ ἕνα ποτήρι ἀσπρου κρασιοῦ. Τὸ πρωὶ δίνουν αὐτὸ τὸ κρασί στὸν ἀρρώστο νὰ τὸ πῇ καὶ τὸν σκεπάζουν φέγγει γιὰ νὰ ἰδρῶσῃ !.. Ἡ θεραπεία αὐτὴ πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ δέκα τέσσαρες ἡμέρας. Καθ’ ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ τράγος πρέπει νὰ εἶναι δεμένος κοντὰ τὸν γεφύρα τοῦ ἀρρώστου ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ νὰ τρώσῃται μὲ ἕνα δειμάτι σανὸ καὶ μὲ ζωιδρά. Ὑστερα ἀπὸ μερικὸν μῆνα; ἡ ποδάγρα φέγγει ἀπὸ τὸν ἀρρώστο καὶ πηγαίνει στὸν τράγο ὁ ὁποῖος φορεῖ ! Ἐνόςφω διακεῖ ἡ θεραπεία ὁ ἀρρώστος πρέπει νὰ τρώγῃ ἐλαφρὰ τροφή καὶ νὰ πίνῃ ζουμί. Δὲν ἀπαγορεύεται ὅμως νὰ πίνῃ καὶ λίγο κρασί ἀραιωμένον μὲ νερό».

Θέλετε τώρα καὶ μιὰ θαυματουργὴ συνταγὴ ἐναντίον τῆς ἐπιζωτίας; Εἶναι ἡ ἔξης, ὅπως τὴν ἐδημοσίευσεν ἀκριβῶς ἡ «Εφημερίαις τοῦ Βερολίνου» τοῦ 1770 :

«Ὅταν ἀντιληφθῇ τὸς τὸ ζῶο σας ἀρχίζει νὰ μὴν τρώῃ τὴν τροφὴν του καὶ φαίνεται ἀδιάθετος, τότε πρέπει νὰ τοῦ χορηγήσετε ἀπὸ τὸ λαμπὸν μιὰ πλεξίδα φρέσκα κρεμμύδια ! Τὰ κρεμμύδια αὐτὰ τραβοῦν μὲ τὴν δύναμιν τὴν ἀρρώστειαν, ὥστε τὴν ἐπομένη ἡμέρα φαίνονται σὰν νάνοι... βρασιμένα ! Κάθε πρωὶ λοιπὸν πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ ἀλλάζετε τὰ κρεμμύδια καὶ νὰ βάζετε στὸ λαμπὸν τοῦ ζώου νέα. Τὰ παλαιὰ μὲν τὰ βγάλετε πρέπει νὰ τὰ θάψετε βαθειὰ στὴ γῆ, γιατί ἂν τὰ τοιμήσουν τὰ πουλιὰ θὰ φορῶσιν στὴ στιγμὴ ! Ἀμα χρησιμοποίησιν κανεὶς ἔτσι ἐπὶ μιὰ βδομάδα τὸ φάρμακον αὐτό, θὰ ἰδῇ τὸ ζῶο του νὰ γὰρ ἀπὸ τὴ μύτη του καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἀφρῶς, ἐπὶ δὲ τούτου πρίζονται καὶ τὰ πόδια του καὶ γίνονται δυσκαμπτά. Διὰ τῆς ἐξακολουθητικῆς ὁμοῦς χρησιμοποίησεως τοῦ φαρμάκου, τὰ συμπτώματα ἀρχίζουν νὰ υποχωροῦν καὶ τὸ ζῶον θεραπεύεται ἐντελῶς. Πολὺ ὑγιεινὸν εἶναι ἐπίσης τὸ νὰ κρεμάτε κρεμμύδια σὲ ὅλες τὴς γωνίας τοῦ σταύλου».

Ἡ θεραπευτικὴ αὐτὴ μέθοδος κατὰ τῶν ἀσθενειῶν τῶν ζώων ἐφηρημύετο τῷ καιρῷ ἐκεῖνον στὴν Ὀλλανδία.

Στὴ σημερινὴ ὅμως ἐποχὴ ποὺ τὰ κρεμμύδια εἶναι τόσο ἀκριβά, εἶναι προτιμώτερον νὰ στείλῃ κανένας τὸ ζῶο του σὲ... κλινικὴ !

νός. Πῶς δὲν πέθανες ἀπὸ τὴν πεῖνα !...

— Πῶς λέει; Νά... μάζευα, μάζευα καβούρια μέσα στὸ νερό καὶ τὰ τρώγα !.. Ἐνὰ μῆνα μὲ καβούρια !.. Ἀς εἶναι ὅμως... Δὲν περᾶται... Εἶμαι καλὴ ἐγώ... Δὲν σοῦ κοστῶ κάμια...

Ὁ Κυπριανὸς τὴν ἀκούει χάσκοντας. Τάχε τώρα καὶ τὸν ἐαυτοῦ του. Μωρὲ τί πῆγε νὰ κάμῃ πάνω στὸ μεθῆσι του ! Ἀν πνιγόναν ἡ γυναίκα !.. Ἐξάφνι τὴν ἀγκάλιασε, τὴν φίλησε καὶ τῆς εἶπε :

— Ἀς εἶναι περασμένα βρασιμένα. Δὲ θὰ ξαναγίνῃ αὐτό. Ἀρκεῖ πὺν γλύτωσες. Νᾶξεραις τί χαρὰ ἔχω πὺν τὴ γλύτωσες ἔτσι φτηνὰ !... Κάθουν λοιπὸν μιὰ στιγμὴ νὰ πεταχτῶ νὰ πῶ ἕνα ποτήρι στὴν ὑγείαν σου ! Ἀξίζει τὸν κόπο...

Καὶ βγήκε συγκινημένος καὶ τρελλίζοντας στὸ δρόμο...

Ζῶρς Πουρᾶλ

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Τοῦ IBAN ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Ἐγὼ ἔρχομαι ἀπὸ τὸ κυνήγι καὶ ἐπερνῶ τὸν μακρὸ δρόμον τοῦ πόρου.

Μπροστὰ μου ἔτρεχε ὁ σκύλλος μου.

Ἐξάφνι τὸν εἶδα νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα του καὶ νὰ τεντώνῃ τὴν μοῆρην του σὰν νὰ εἶχε ἀνακαλύψει κανένα θῆρμα.

Ἐκπύτταζε τότε πρὸς τὸ μέρος ποὺ κύτταζε καὶ εἶδα ἕνα μικρὸ μικροῦλι σπουργιτάκι ποὺ δὲν εἶχε βγάλει ἀζώμη φρεσὰ, μὲ κίτρινο ράμφος καὶ μὲ μικρὸ, ἐλάχιστον πτελῶμα στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ του.

Εἶπε πέσει φαίνεται ἀπὸ τὴν φοβὴν του—ὁ ἄνεμος φρεσάει δυνατὰ αὐτὴ τὴν ἡμέρα τὰ κλαριά τῶν δένδρων τοῦ πόρου—καὶ ἐστέκοταν ἐκεῖ ἀκίνητος, ἀνίκανο νὰ πετάξῃ, ἀφ’ οὗ δὲν εἶχε μάθει ἀζώμη νὰ πετάῃ.

Ὁ σκύλλος τὸ πλησίασε σιγὰ—σιγὰ...

Συγχρόνως ὅμως ψηλὰ ἀπὸ ἕνα δένδρον ποὺ ἦταν ἐκεῖ πλάγιονας μεγάλος γερο—σπουργιτῆς, μὲ μαύρα φτερά, ἐπύταζε ὁρμητικὰ καὶ ἔπεσε μπροστὰ στὴν μοῆρην τοῦ σκύλλου, μὲ τὴς φτεροῦς ὀδονοιχτες, βιάζοντας κλαδισμοὺς ἀτελεισμένους. Ἐκείνη δὲν παρήλα ἀζώμη καὶ ἔτοποθετήθηκε μπροστὰ στὸ ἀνοιγμένο στόμα τοῦ σκύλλου μου.

Εἶχε ὁρμησῇ ἔτσι γιὰ νὰ σώσῃ, γιὰ νὰ προστατεύσῃ, γιὰ νὰ κοπῇ τὸ μικρὸ σπουργιτάκι, τὸ παιδί του... Μολαταῦτα ὁλοζήλοιο τὸ μικρὸ κορμάκι τὸν ἐπαρτήσατο ἀπὸ τρόμο, καὶ ἡ φωνὴ του εἶχε γίνῃ ὄγκος καὶ βραχνή.

Ἐτρεπε ἀλλὰ ἐθυσιαζόταν !

Τὶ τρομερὸν ἔργον θὰ τοῦ φαινόταν ἐκείνη τὴν στιγμὴ μὴ ὁ σκύλλος μου. Ὁ καὶνέμος ὁ σπουργιτῆς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν’ ἀνοίξῃ τὰ φτερά του καὶ νὰ πετάξῃ μακριὰ γιὰ νὰ σωθῇ... Μιὰ ἄλλη δύναμις, πῶς μεγάλη, πῶς δυνατὴ ἀπὸ τὸ ἐνστικτο τῆς ἀποσυντηρησεως, τὸν κρατοῦσε ἐπὶ ἀκίνητο : Τὸ φίλον τοῦ πατέρα...

Ὁ σκύλλος μου ἐστάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκίνητος καὶ ἔπειτα ἐπαχώσε. Καὶ σ’ αὐτὸ τοῦ ἴδιου τὴν ψυχὴ εἶχε ἐνστικτοί καὶ παρῶντα δύναμις...

Ἐργόντισα νὰ φωνάξω τότε κοντὰ μου τὸ σαστισμένον σκύλλο μου καὶ ἀπομακρύνθηκα καταισχυνημένος καὶ γεμάτος σεβασμὸν.

Ναί... Μὴ γελάτε... Ἦμουν γεμάτος σεβασμὸν γιὰ τὸ μικρὸ γερο—σπουργιτῆ, γιὰ τὴν μεγάλην ὁρμὴν τῆς ἀγάπης του...

Ἡ ἀγάπη, σκέφθηκε, εἶναι πῶς δυνατὴ ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὸν φόβον. Μόνον μὲ αὐτὴν, μὲ τὴν ἀγάπην διατηρεῖται καὶ συνεχίζεται ἡ ζωὴ !.

Ἰβάν Τουργκένιεφ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΑΠὸ τὰ ΣΟΝΝΕΤΑ ΤΟΥ ΤΑΙΕΡΦ

ΣΟΝΝΕΤΟ XXXIII

Πολλὲς φορὲς ἀπ’ τὸ βουνὸ εἶδα τὸν ἥλιον βασιλιά, νὰ ρίχνῃ στὴς βουνοκορφὰς τὴς προῆτες τὸν ματιῶν, στὸν κάμπο καὶ στὴν λαγκαδιὰ νὰ δύνῃ ὀλόχρονα φιλιά, καὶ στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ν’ ἀνάρβη φλόγας καὶ φωτιὰς. Μὰ σὲ λιγὰκι βασιλιά τὸν εἶδα θημιωμένο, ν’ ἀφίγῃ ἕνα σύννεφο κρημμένο ν’ ἀνεβαίνῃ, ν’ ἀπλώνεται στὸν οὐρανὸν θολὸ καὶ λερωμένο, καὶ αὐτὸν θολὸ καὶ σκεπτικὸν στὴν δύση νὰ πηγαίνῃ. Ἐτοίμι μὲν, μὰ αὐτὴ καὶ ὁ ἥλιος ὁ δικός μου, μὲ φώτισε τὸ πρόσωπο μὲ δόξα καὶ ὁμορφίαν, μ’ ἀλλοίμονο ! γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ φῶς του ἦταν φῶς μου, σὲ λίγην ὥρα κρύφθηκε σὲ μαύρην συννεφίαν. Μὰ δὲν παραπονέθηκα, γιατί τοῦ ἐπιτρέπεται, ἀφ’ οὗ καὶ ὁ ἥλιος τ’ οὐρανοῦ γιὰ μονιμότητα δὲν τρώσεται.

(Ἀπὸ τὸ Ἀγγλικόν)

Μετάφρ. Α. Στάη

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρέσβεις τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, φοιτῶν τὴν γυναίκα τοῦ Λεωνίδα, γιατί τιμοῦν στὴ Σπάρτῃ καὶ σέβονται τόσο πολὺ τὴς γυναῖκες. Καὶ ἡ γυναίκα τοῦ Λεωνίδα ἀπάντησε :

«Ὅτι αὐταὶ μόναι οἶδαι τίς κτείν ἄνδρας».

Δηλαδή :

Γιατί μόνο αὐτὲς ξέρουν νὰ γεννοῦν ἄνδρες !